

Belváros, szombat éjszaka a huszadik században 1984

Lestat vagyok, a vámpír, és halhatatlan vagyok. Többé-kevésbé. A napfény, a huzamosabb ideig lobogó tűz heve elpusztíthat. De az is lehet, hogy nem.

Termetem öles, ami igencsak hatásos volt 1780 körül, ifjú halandó koromban. Bár ma se rossz. Majdnem vállamig omló, csigás, dús, szőke hajam fehérnek látszik a neonfényben. Szemem szürke, de átveszi a környezetet kék és ibolyaszínét. Elég rövid, keskeny orrom van és formás szám, amely csak egy cseppet túlméretezett az arcomhoz képest. Nagyon kegyetlen vagy nagyon jószágos tud lenni, de mindig rendkívül érzéki. Általában egész arcom tükrözi indulataimat és hangulataimat. Él az arcom.

Vámpírtermészetem feltűnően fehér és fényes bőrömön mutatkozik meg, amelyet mindig be kell púderezni a kamera előtt.

Ha pedig vére szomjazom, magam vagyok az iszonyat – bőröm megfonnyad, ereim kötélként feszülnek csontjaimon. De nem hagyom, hogy idáig jussak. A körmöm az egyetlen megbízható jele annak, hogy nem vagyok ember. Egyébként ez minden vámpírra jellemző. Olyan a körmünk, mint az üveg. Vannak, akik meg is látják, még akkor is, ha nem vesznek észre semmi mást.

Pillanatnyilag az vagyok, amit Amerikában a rock szupersztárjának szoktak nevezni. Első albumom négymillió példányban kelt el. Most utazom San Franciscóba, zenekarom kontinentális méretű hazai turnéjának nyitányára. Az MTV-ből, a rockzene kábelcsatornájából két hete éjjelnappal az én klipjeim folynak. De mennek Angliában is a Popszuperben,

meg a kontinensen, talán még Ázsiában és Japánban is. Összes klipem gyűjteményes videokazettáit világszerte árulják.

Továbbá én vagyok a szerzője a múlt héten megjelent önéletrajznak.

Ami az önéletrajzomban használt angol nyelvet illeti, első tanítóm az a hajós volt, aki kétszáz éve csurgott le a Mississippin New Orleansig. A többi az angol nyelvű íróktól tanultam, Shakespeare-től Mark Twainen át H. Rider Haggardig, kiket évtizedek alatt elolvastam. Az utolsó löketet a huszadik század elején kaptam, a *Fekete Maszk* bűnügyi sztorijaiból. Ezek a krimik – Sam Spade kalandjai Dashiell Hammett-től – voltak utolsó olvasmányaim, mielőtt a szó szoros és átvitt értelmében elvonultam volna a föld alá.

Ez 1929-ben történt, New Orleansban.

Írás közben át szoktam csúszni olyan mondatokba, amelyek a tizen-nyolcadik században voltak természetesek. Franciás hangsúlyom ellenére úgy beszélek, mint egy hajósba ojtott Sam Spade nyomozó, úgyhogy remélem, elnézéssel lesznek irányomban, amikor stílusom egyenetlennek mutatkozik, és amikor hébe-korba ripityára töröm egy-egy jelenet tizen-nyolcadik századi hangulatát.

A huszadik századba tavaly jöttem vissza.

Két dolog hozott ki a föld alól.

Elsősorban az erősített hangok, amelyek akkortájt kezdtek el bömbölni, mikor aludni dőltem.

Természetesen a rádiók, fonográfok és a későbbi televíziók hangjára gondolok. Hallottam a rádiókat az autókban, amelyek nyughelyem közelében átrobtak a régi kertvároson. Hallottam a fonográfokat és a tévéket a szomszéd házakból.

Mármost ha egy vámpír, ahogy mi szoktuk mondani, a föld alá vonul, vagyis fölhagy a vérivással, és csak úgy fekszik a földben, hamarosan túlságosan elgyengül ahhoz, hogy feltámaszthassa magát, és álmodó állapotba merül.

Eme állapotban renyhén ittam magamba a hangokat, melyek különböző képeket ébresztettek bennem, ahogy alvó halandókban szoktak. Ám az eltelt ötvenöt év valamelyik pillanatában elkezdtem „emlékezni” a hallottakra, odafigyeltem a szórakoztató műsorokra, a hírekre, a slágerek dalmára és szövegére.

Apránként felfogtam, mennyit változott a világ. Kezdtem számon tartani a háborúkról és találmányokról szóló híreket, az új beszédfordulatokat.

Aztán rájöttem valamire, mégpedig arra, hogy nem álmodom. Gondolkoztam a hallottakon. Éber voltam. Feküdtem a földben és eleven vérre szomjaztam. Kezdtem hinni, hogy talán már beforrtak az összes sebeim.

Netán még erőm is visszatért, esetleg gyarapodott is. mint ahogy akkor esett volna, ha nem kapok sebet. Bizonyságot akartam.

Állandóan azon jártattam az eszem, hogy embervért iszom.

A másik, ami visszahozott – a döntő dolog –, az az volt, hogy hirtelen feltűnt a közelemben egy fiatal rockzenekar, akik úgy hívták magukat, hogy Elszabadult Lucifer.

A Hatodik utca egyik házának manzárdjába költöztek – saroknyira se voltak tőlem, ki a saját házam alatt szunyókáltam a Prytanián, a Lafayette temető mellett –, és valamikor 1984-ben kezdték el gyakorolgatni a zenéjüket.

Hallottam vinnyogó elektromos gitárjaikat, lázas éneküket. Volt olyan jó, mint az, ami a rádióból és a magnókból jött, sőt a legtöbbjénél még dallamosabb is. Volt benne valami romantikus, a döngő dobszó ellenére. Az elektromos zongora úgy szólt, mint a spinét.

Elcsíptem képeket a muzsikások gondolataiból. Ebből megtudtam, milyenek, mit látnak egymáson és a tükörben. Nyúlánk, ruganyos, egészen kedves ifjú halandók voltak, elragadóan hímnősek, ruházódásukban, mozgásukban cseppecskét még vadak is: két hím és egy nőtény.

Ha rázendítettek, elnyomták körülöttem a legtöbb erősített hangot. De ez épp így volt tökéletes.

Fel akartam kelni, és be akartam lépni az Elszabadult Luciferbe. Dalolni, táncolni akartam.

Azt már nem tudom, hogy a nagy ötlet kezdettől ott rejlett-e a kívánság mögött. Inkább csak olyan heves fellobbanás volt, elég erős, hogy kihozzon a föld alól.

Megbűvölt a rockzene világa, az, hogy énekesek sikítozhatnak jóról és rosszról, kikiálthatják magukat angyalnak vagy ördögnek, a halandók pedig fölpattannak és ünneplik őket. Néha olyanok voltak, mint a megtestesült őrület. És technikailag is káprázatos volt a mutatványuk: olyan barbár és intellektuális, amelyet szerintem sose látott még a világ.

Az őrület szöveg persze csak metafora volt. Nem hittek ezek se angyalokban, se ördögökben, akármilyen jól alakították is a szerepüket. A régi olasz commedia játszóik voltak ilyen botrányosak, ilyen ötletesek, ilyen buják.

Ám teljesen új volt a szélsőséges szertelenség, brutalitás és kihívás, meg az, ahogyan magukhoz ölelték az egész világot, a koldusszegénytől a kőgazdagig.

Az egész rockzenében volt valami vámpírszerű. Túlvilágian csengett még annak is, aki nem hitt a túlvilágban. Arra célzok, ahogyan a villa-

mosság a végtelenségig ki tud tartani egyetlen hangot; ahogy rétegezi a harmóniát harmóniára, míg végül úgy érzed, felolvadsz a hangban. És oly ékesszólóan beszélt a rémületről ez a zene. Egyszerűen nem született még hozzá fogható.

Igen, közelebb akartam lenni hozzá. *Csinálni* akartam. Talán híressé is akartam tenni Elszabadult Lucifer ismeretlen kis bandáját. Készen álltam az eljövételre.

Többé-kevésbé egy hetembe került fölkelnem. Földi állatkák vérén élődtem, ha sikerült elcsípnem őket. Aztán elkezdtem kivájni magam a felszínre, ahol már szólíthattam a patkányokat. Ezután nem volt nehéz elkapni a macskákat, és végül természetesen az emberáldozatot, bár sokáig kellett várnom arra a fajtára, amit akartam – emberre, aki más halandókat ölt, és nem volt lelkifurdalása.

Jött is egy, épp ott ment el a kerítés mellett: mákos szakállú fiatalember, aki másokat öldökölt valahol messze, a világ túlsó végén. Igazi gyilkos volt. Ó, az az első kóistoló az emberi vergődésből és az embervérből!

Ruhát lopni a szomszéd házakból, némi ékszert és aranyat venni magamhoz a Lafayette temetőbeli rejtekhelyről már igazán nem volt gond.

Persze hogy időnként rettenetesen féltém. A vegyszerek és a benzin bűzétől felfordult a gyomrom. A légkondicionálók zöngicsélése és a szupersonikus gépek nyüszítése hasogatta a fületem.

Talponlétem harmadik éjszakáján azonban már magam is meglehetősen zajt ütve robogtam New Orleanson át egy nagy fekete Harley Davidson motorkerékpáron. Gyilkosokat kerestem étkemül. Pazar, fekete bőrruhát viseltem, melyet áldozataimról húztam le, és repesztés közben apró Sony sétálómagnó töltötte zsebemből fejembe parányi fülhallgatókon át Bach-tól a fuga művészetét, sztereóban.

Megint Lestat voltam, a vámpír. Megint akcióba léptem. Megint az én vadászterületem volt New Orleans.

Ami erőmet illeti, nos, az körülbelül háromszorosra volt a réginek. Képes voltam felugrani az utcáról egy háromemeletes ház tetejére. Képes voltam letépni az ablakról a vasrácsot. Ketté tudtam hajtani egy rézpennyt. Ha akartam, hallottam, mit beszélnek és mit gondolnak tőlem több saroknyira az emberek.

Egy hét múlva volt csinos ügyvédnőm egy belvárosi acél-üveg felhőkarcolóban, kinek segítségével lett születési anyakönyvi kivonatom, társadalombiztosítási kártyám és jogosítványom. Régi vagyonom tetemes hányada ekkor már útban volt a halhatatlan Bank of London és a Rothschild-bankház titkosított számláiról New Orleans felé.

De még ennél is fontosabb volt a felismerések zuhataga. Rájöttem, hogy minden igaz, amit az erősített hangok mondtak a huszadik századról.

Ezt láttam, míg csatangoltam 1984-ben New Orleans utcáin:

Végre elhamvadt a gyászosan sötét ipari világ, amelyben nyugodni tértem, a régi polgári prűdéria és konformizmus elvesztette hatalmát az amerikai lélek fölött.

Megint olyan vakmerők és buják lettek az emberek, mint annak idején, még mielőtt a tizennyolcadik század végén kitört a harmadik rend nagy forradalma. Sőt *külsőre* is olyanok voltak, mint akkor.

A férfiak nem viselték már Sam Spade uniformisát: az inget, nyakkendőt, szürke öltönyt, szürke kalapot. Újra kiöltöztek selyembe-bársonyba és ragyogó színekbe, mintha ragyogóan is éreznék magukat. Nem kellett már rómaiásan kurtára vágatniuk a hajukat: olyan hosszúra eresztették, amekkorára akarták.

És a nők – ó, a nők fenségesek voltak! Bokorugró szoknyára és leplekre vetkőztek a langy tavaszban, mint az egyiptomi fáraók idején, és ha úgy tartotta kedvük, viseltek hullámzó idomaikra tapadó férfinadrágot és -inget. Festették és arannyal-ezüsttel cicomázták magukat még a szatócshoz is. De az se volt baj, ha rózsásra mosakodva, dísztelenül jártak. Fürtjeiket göndörítették, mint Marie Antoinette, vagy lenyírták, esetleg szabadon lobogtatták.

Talán először a történelem folyamán, ugyanolyan erősek és érdekesekek voltak, akár a férfiak.

És ez még csak az amerikai köznép volt! Nem is a gazdagok, kiknek köreiben mindig is uralkodott az a fajta hímnősség, a létezésnek az az élvezete, melyet a harmadik rend forradalmárai dekadenciának bélyegeztek annak idején.

Immár mindenki dúskálhatott a régi arisztokrácia bujaságában. Ezt ígérte a harmadik rend forradalma, és most mindenkinek joga volt a szerelemhez, az élvezekhez és a szép dolgokhoz.

Palotákká változtak a nagyáruházak, hol úgyszólván keleties fényűzés uralkodott: olvatag színű kárpitok között, titokzatos zenére, borostyánszín fényben mutogatták a portékát. Az éjjel-nappali specerájok vakító tükörpolcain úgy ragyogott a zöld és a lila sampon, mint a drágakő. A pincérnők bőrrel kárpitozott, fényes automobilon jártak dolgozni. Munka után a házuk mögötti fűtött medencéjükben úszkáltak a rakodók. Mérték utáni, elegánsan szabott ruhába öltöztek a nap végeztével a takarítónők és vízvezeték-szerelők.

Majdnem teljesen eltűnt a szegénység és a szenny, amelyben ősidők óta osztozik a föld minden nagyvárosa.

Már nem estek össze a sikátorokban éhezéstől haldokló bevándorlók. Nem voltak nyomornegyedek, hol nyolcasával-tízesével háltak egy szobában. Senki se öntötte az utcára a mosogatólét. Annyira megfogyatkoztak a koldusok, a nyomorékok, az árvák, a gyógyíthatatlan betegek, hogy nem is lehetett látni őket a patyolat utcákon.

Rendszeresen ettek húst, hallgattak rádiót és mosattak ruhát még a parkok padjain és a buszmegállókban alvó iszákosok és ügyefogyottak is.

Ám ez csak a felszín volt. Engem azok a mélyebb változások ejtettek ámulatba, amelyek elindították ezt a félelmetes áramlatot.

Az idővel például valami egészen varázslatos dolog történt.

A régít nem váltotta föl gépiesen az új. Ugyanazt az angol nyelvet beszéltek, mint a tizenkilencedik században. Még a régi argó („tisztá a levegő”, vagy „kihúzta a lutrit”, vagy „ez van”) is „ment”, ugyanakkor közszájon forogtak olyan elbűvölő új kifejezések, mint „magát agymosták”, „ez olyan freudi” és „lila gőzöm sincs”.

A művészetben és a szórakoztatásban újra felhasználtak minden századot. A zenészek csakúgy játszottak Mozartot, mint dzsesszt és rockot; az ember az egyik este Shakespeare-t nézett, a másikon egy új francia filmet.

A neonfényes óriás áruházban vehettél kazettán középkori madrigált és hallgathattad sztereóban, miközben óránként kilencven mérfölddel robbogtál hazafelé a gyorsforgalmin. A könyvesboltban a reneszánsz poézist együtt kínálták Dickens vagy Ernest Hemingway regényeivel. Az asztalon egymás mellett hevert a szex kézikönyve és az egyiptomi *Halottak könyve*.

Néha már káprázatnak tűnt ennyi gazdagság és tisztaság. Azt hittem, az én eszemmel van valami nagy baj.

Elhűlve bámultam a kirakatokban a számítógépeket és telefonokat, amelyek színben-formában olyan kiforrottak voltak, mint a természet legkülönlegesebb kagylóhéjai. Halhatatlan tengeri szörnyeket idéző, gargantuai ezüst limuzinok zsonglőrködtek a francia negyed szűk utcáin. Az ódon Kanális utca rogyadozó téglaházai fölött sziporkázó irodaházak tornyai dőfték az éjszakai égboltba, akár az egyiptomi obeliszek. A légkondicionált hotelsobákban feltartóztathatatlanul patakzott a számtalan tévéműsor képáradata.

Nem káprázat – ez a század minden értelemben a civilizáció kiteljesedése.

És e váratlan csodában nem csekély része volt a szabadságukban és gazdagságukban kéjelgő emberek *ártatlan kíváncsiságának*. A keresztény isten ugyanolyan halott volt, mint a tizennyolcadik században. *És nem jött új tételes vallás a régi helyébe.*

Sőt e kor legegyszerűbb emberét is erőteljes világi erkölcs kormányozta, mely volt olyan hatalmas, mint bármelyik általam ismert valláserkölc. Az értelmiség volt a zászlóvivő, ám a köznép is oly szenvedélyesen törődött Amerika-szerte a „békével”, a „szegényekkel” és a „bolygóval”, akárha misztikus láng fűtötte volna.

Ki akarták seprűzni a századból az éhínséget. Ki fogják irtani a betegségeket, kerül, amibe kerül. Vadul vitatkoztak a halálra ítélt bűnözők kivégzéséről, a meg nem született gyermekek elhajtásáról. Oly hévvel harcoltak a „környezetszennyezés” és az „atomháború” réme ellen, mint ahogy hajdanán a boszorkányokat és eretnekeket üldözték.

A nemiség nem volt többé babona és félelem tárgya. Megfosztották utolsó vallási felhangjaitól is. Ezért járkáltak félpucéran az emberek. Ezért csókolóztak-ölelkeztek az utcán. Most etikát emlegettek, felelősséget és a test szépségét. A nemzést és a nemi betegségeket megzabolázták.

Ah, a huszadik század! Ah, te forduló nagy kerék!

Legvadabb álmaimat is túlszárnyalta ez a jövő, mely bolondot csinált hajdankorok zordon prófétáiból.

Sokat törtem a fejem ezen a bűntelen világi erkölcsön, ezen a derűlátáson, ezen a fényesen kivilágított világon, hol az emberélet becsesebb volt, mint valaha.

Egy tágas hotelszoba borostyán félhomályában néztem az *Apokalipszis*, mostot, e lélegzetelállító hozzáértéssel csinált filmet a háborúról. Minő szimfóniája a színeknek és hangoknak, mely a nyugati világ őszög küzdelmét zengi a gonosz ellen! „Meg kell barátkoznod az iszonyattal és az erkölcsi terrorral” – mondja az örült parancsnok a kambodzsai sötétlő erdőben, mire a nyugati ember azt válaszolja, amit mindig: Nem!

Nem! Az iszonyatot és az erkölcsi terrort sohasem lehet elszabadítani. Nincs becsük. A gonosznak itt nincs helye.

Ami nemde nem azt jelenti, hogy *nekem* itt nincs helyem.

Legfeljebb talán az ördögtagadó műfajokban – vámpíros képregényekben, rémregényekben, ósdi rémmesékben – vagy a rock csillagainak mennydörgő dalaiban, kik azt a harcot dramatizálják, amelyet minden halandónak önmagával kell megharcolnia.

Egy óvilági szörnynek ennyi is elég, hogy visszamenjen a föld alá. Hogy ilyen ordítóan ne legyen helye a világban, ez épp elég neki, hogy leboruljon és sírjon, vagy – ha jól belegondolunk – hogy felcsapjon rock-énekesnek...

De hol volt a többi óvilági szörny? Miként létezhet a többi vámpír ebben a világban, ahol minden halottat óriás számítógépek tartanak nyilván, és hűtött kriptákban tárolják a tetemeiket? Talán a sötétben bujkálnak, mint undok bogarak, ahogy mindig csinálták, akármennyit filozofáltak és akárhány bokorba gyűltek is.

Nohát, egyszer eresztem ki a hangom Elszabadult Lucifer kis bandájával, majd kicsalom én őket egykettőre a fényre!

Folytattam tanulmányaimat. Szóba elegyedtem a halandókkal a buszmegállóban, a benzinkútnál és az elegáns bárokban. Könyveket olvastam. Divatos butikok csillámló álomszereléseiivel cicomáztam magam. Viseltem fehér kámzsanyakú pulóvert, ropogós khakiszínű szafarikabátot vagy fényes, szürke bársonyblézert, kasmírsállal. Arcomat púdereztem, hogy kibírjam az éjjel-nappali nagyáruházak, hamburgercsárdák, vigalmi negyednek titulált karneválos főutcák kémiai fényeit.

Tanultam. Szerettem.

Csak az az egy baj volt, hogy gyéren cseperésztek a gyilkosok, kiken élhettem volna. A valahai gégemetsző latrok és folyóparti veszedelmes lebujaik úgyszólván kivesztek az ártatlanság és a bőség, a nyájasság és vidorság és a teli gyomrok e ragyogó világából.

Így hát meg kellett dolgoznom a megélhetésért. De hát én mindig vadász voltam. A füstös-félhomályos biliárdtermeket, hol egyetlen lámpa fénye hull a zöld posztó köré gyűlő tetovált bűnözőkre, ugyanúgy szerettem, mint a nagy betonszállodák selymes fényes lokáljait. Egyre többet tanultam meg gyilkosaimról: a narkós passzerekről, stricikről, motoros bandákról.

És még keményebben megfogadtam, hogy nem iszom ártatlan vért.

Végül eljött az óra, hogy megvizitljem régi szomszédaimat, Elszabadult Lucifer bandáját.

Fél hét volt egy ragadósan meleg szombati estén, amikor becsöngettem a padláson a zenestúdióba. Ott heverték a csodaszép fiatal halandók, szivárványszín selyemingben, repedő zsávolynadrágban, szívták a hasissal kevert cigarettát, és szidták a rohadt balszerencsét, hogy Délen így „levágják” őket.

Hosszú, tiszta sörényükkel, macskamozgásukkal olyanok voltak, akár a bibliai angyalok. Egyiptomi ékszereket viseltek, és még a gyakorláshoz is kifestették az arcukat és a szemüket.

Ha csak rájuk néztem – Alexre, Larryre és az ínycsiklandó kis Balhész Bébire –, már elfogott az ujjongó imádat.

És egy baljós pillanatban, amikor megállni látszott alattam a föld, elmondtam, ki vagyok. Nem volt újdonság nekik a „vámpir” szó. Abban a Tejútban, hol ők ragyogtak, ezer énekes viselt színpadi agyarakat és fekete köpenyt.

Mégis oly különös volt fennhangon kimondani halandók előtt a tiltott igazat. Kétszáz év alatt egyszer se árultam el senkinek, aki nem viselte a mi jegyünket – még áldozataimnak se, mielőtt lecsukódott volna a szemük.

Most pedig tisztán és érthetően közöltem e helyes fiatal teremtményekkel. Megmondtam, hogy velük akarok énekelni, és ha bíznak bennem, gazdagok és híresek leszünk; hogy az emberfölötti és gátlástalan nagyra törés hullámán repítem őket e szobákból a nagyvilág csúcsaira.

Elködösülő szemmel néztek rám, aztán a kis huszadik századi szoba összes gipszelt papírmásé fala az ő nevetésüket visszhangozta.

Türelmes voltam. Miért ne lettem volna? Oly démon vagyok, ki majdnem minden emberi hangot vagy mozdulatot mímelni képes. Miként is várhattam, hogy megértsék? Odamentem az elektromos zongorához, játszani és énekelni kezdtem.

Először a rock slágereit utánoztam, aztán visszajöttek a régi dallamok és versek – a lelkem mélyére temetett, de soha nem feledett francia dalok –, és én brutális ritmusba tördeltem őket, miközben egy zsúfolt, több száz évvel ezelőtti, kis párizsi színházat láttam magam előtt. Ijesztő szenvedély dagadt bennem. Lelki egyensúlyomat fenyegette. Gyorsan végzetessé fajulhatott. Ám én csak énekeltem, döngettem az elektromos zongora sí-

kos, fehér billentyűit, és valami felszakadt odabent. Nem baj, hogy e körém gyűlt kedves halandók sose tudhatják meg, mi.

Elég volt, hogy ujjongtak, hogy szerették a csapongó kísérteties zenét, hogy sikítottak, mert már látták a gazdagságot, az eddig hiányolt hajtóerőt. Bekapcsolták a magnetofont, elkezdtünk zenélni és énekelni, „rögtönözni”, ahogy ők mondták. Vérük illatában és dalaink harsogásában úszott a stúdió.

Ekkor jött a sokk, melyre legvadabb álmaimban sem számítottam – ami volt oly rendkívüli, mint e lényeknek tett kis vallomásom. Olyan elsőpró volt, hogy ki is söpörhetett volna világukból, vissza a föld alá. Az álomba ugyan nem merültem volna vissza, de az Elszabadul Lucifertől bizonyára elszakadok, hogy néhány évi csatangolással próbáljak kilábalni hűdöttségéből.

A férfiaknak – Alexnek, a nyúlánk, törekeny dobosnak és Larrynek, szálasabb, szőke bátyjának – ismerősen csengett a nevem.

Nemcsak ráismertek, de kapcsolatba is hozták azokkal az információkkal, melyeket rólam olvastak egy könyvben.

Szerintük egyébként cuki, hogy nem akármilyen vámpírnak állítom magam. Vagy Drakula grófnak. Mindenki torkig van Drakula gróffal. Bámulatosnak találták, hogy egyenesen Lestat vámpírnak állítom magam.

– Lestat vámpírnak *állítom magam*? – kérdeztem.

Nevettek túlzásaimon, franciás hangsúlyomon.

Elnéztem őket egy hosszú percig, próbáltam letapogatni gondolataikat. Azt persze nem vártam, hogy igazi vámpírnak higgyenek. De hogy könyvben olvassanak vámpírról, kinek oly szokatlan neve van, mint nekem? Mi ennek a magyarázata?

Máris kezdtem elveszíteni önbizalmamat. Ha pedig én elveszítem az önbizalmamat, elszivárog a hatalmam. Mintha összeszűkülne volna a kis szoba. Volt valami rovarszerű és baljós a hangszerekben, az antennában, a huzalokban.

– Mutassátok azt a könyvet! – mondtam.

Áthozták a szomszédból: puha papírkötésű, salátává olvasott kis „regény” volt. Kötése elengedett, a borító felszakadt, gumiszalag fogta össze.

Síri hideg futott végig a hátamon a borító láttán. *Interjú a vámpírral*. Valami halandó fiúról szólt, aki rávesz a mesélésre egy halhatatlant.

Engedelmmel élve átmentem a szomszéd szobába, elnyúltam ágyukon, és olvasni kezdtem. Amikor feléig értem, fogtam a könyvet, és elhagytam a házat. Sóbálványként álltam egy utcai lámpa alatt, amíg be nem fejeztem, aztán gondosan eltettem kabátom zsebébe.

A hetedik éjszakáig nem mentem vissza a zenekarhoz.

Ezt az időt megint átcsatangoltam mennydörgő Harley Davidson motorkerékpáromon, Bach teljes hangerőre állított Goldberg-variációinak dallamára, és arról faggattam magam: no, Lestat, akkor most mit fogsz csinálni?

Egyébként kettőzött elszántsággal tanultam. Elolvastam a rock papírkötésű vastag történetét és lexikonjait, a sztárok krónikáját. Lemezeket hallgattam, és némán tanulmányoztam a koncertek videóit. És mikor üres és mozdulatlan lett az éjszaka, újra és újra elolvastam az *Interjú a vámpírral*, aztán a szégyenletes harag egy pillanatában miszlikre téptem.

Végül döntöttem.

Felkerestem ügyvédnőmet, Christine-t a felhőkarcolóban, abban az elsötétített irodában, ahol csak a belváros fényei világítottak. Bájos látványt nyújtott az üvegfal előtt, amelyen túl ezernyi fáklya fényétől izzó sötét épületek alkottak nyers és barbár tájképet.

– Nem elég, ha csak sikeres lesz a bandám – mondtam. – Olyan híresnek kell lennünk, hogy az isten háta mögött is ismerjék a nevemet és a hangomat.

Christine óva intett, hogy a vagyonomat kockáztassam – higgadtan, okosan, ahogy jogászok szokták. Én azonban megszállott magabiztossággal folytattam, és éreztem, hogyan csábul, miként olvad lassacskán a józan esze.

– A videókhoz a legjobb francia rendezőket – mondtam. – New Yorkból és Los Angelesből szerződtesd őket. Pénz bőven van rá. Stúdiókat, ahol dolgozhatunk, itt keress. Kellenek fiatal technikusok, akik megcsinálják a keverést. Ebből is a legjobbat. Nem számít, mibe kerül. Az számít, hogy maradjon titokban a kinyilatkoztatás percéig. Hogy az album és a filmjeink egyszerre jöjjenek ki a könyvemmel.

Végül már szédült a feje a gazdagság és a hatalom álmaitól. Repült a tolla, úgy jegyzetelt.

És miről álmodtam én, míg őhöz beszéltem? Egy sosem volt forradalomról, szerte a világban élő fajtámhoz intézett, hatalmas és rettenetes felhívásról.

– Ami a videókat illeti, olyan rendezőket kell találnod, akik megvalósítják látomásaimat. A filmek alkossanak sorozatot. Ugyanazt a történetet kell elmondaniuk, mint amit meg akarok írni. A dalok közül már megvan

egy csomó. Szerezd be a legjobb szintetizátorokat, erősítőket, elektromos gitárokat, hegedűket. A többi részlettel – a vámpírjelmezek tervezésével, a popzenei tévécsatornáknak készített demókkal, friscói első nyilvános fellépésünk rendezésével – majd később foglalkozunk. Mindennel a maga idejében. Most az a fontos, hogy intézd el a telefonokat, szedd össze az összes információt, ami a starthoz kell.

Csak azután mentem vissza az Elszabadult Luciferhez, amikor nyélbe ütöttük és aláírtuk az első szerződéseket, kitűztük az időpontokat, stúdiókat béreltünk, postáztuk és nyugtáztuk az engedélyeket.

Aztán Christine elkísért, és böhöm nagy limuzinnal mentünk az én édes muzikusaimért, Larryért, Alexért és Balhés Bébiért. Volt pénzünk, mint a pelyva, már csak alá kellett írunk a papírokat.

Pezsgőt töltöttem szikrázó metszett poharaikba a csendes kertvárosi utca álmos tölgyei alatt:

– Lestatra, a vámpírra! – énekeltük a holdvilágnál. Ez lesz az új neve a bandának, címe a könyvnek, amelyet írni fogok. Balhés Bébi átnyalábolt ínycsiklandó karocskáival. Érzelmesen csókolóztunk, áradó kacagás és bor mellett. Ó, az ártatlan vér illata!

És amikor kiszálltak mind a bársonnyal bélelt automobilból, én egyedül indultam a balzsamos estében a St. Charles sugárút felé, és a veszélyen töprenkedtem, mely kis halandó barátaimra fenekedik.

Persze nem énmiattam. Ám ha vége szakad a hosszú titkolózásnak, ott fognak állni a nemzetközi rivaldafényben, ártatlanul és tudatlanul, végzetes és vakmerő sztárjuk oldalán. Én minden eshetőségre felkészülve adok melljük testőröket és fullajtárokat. Amennyire tudom, oltalmazom őket a többi halhatatlantól. Ha csak kicsit is megőriztek régi önmagukból a halhatatlanok, akkor sohasem alacsonyodnak le emberi erővel való ily közönséges tülekedésig.

Foncsorozott pápaszem mögé rejtőztem, míg mentem a nyüzsgő sugárúton, aztán fölszálltam a belvárosi rozoga vén St. Charles-villamosra.

Besodortattam magam a kora esti tömeggel az elegáns kétszintes De Ville-könyvesházba, ahol a polcon ott vigyorgott a kis papírkötésű *Interjú a vámpírral*.

Ugyan hány magunkfajta „szúrhatta ki”? A halandók egyelőre nem számítanak, azt hiszik, fikció. De a többi vámpír? Mert ha van törvény, ami vámpíroknak szent és sérthetetlen, akkor az az, hogy *nem beszélsz rólunk halandónak!*

Embernek sohasem mondd el titkainkat, hacsak nem erőnket akarod átnyújtani Sötét Ajándokul. Sohasem nevezel meg más halhatatlanokat. Sohasem árulod el, hol lehet rejtekhelyük.

Szeretett Louis-m, az *Interjú a vámpírral* narrátora mindezt elkövette. Sokkal többet fecsegett ki annál a csekélyke titkos vallomásnál, amit én súgtam dalnokaimnak. Elmondta olvasók százezreinek. Épp csak hogy térképet nem rajzolt, beikszelve rajta New Orleansban azt a helyet, ahol én aludtam, noha nem világos, mit tudott róla, és hogy egyáltalán mit akart ezzel az egészszel.

Nem érdekes, a többiek úgyis úzóbe veszik érte. És – főleg ma – nagyon egyszerű módjai vannak egy vámpír elpusztításának. Ha Louis még mindig létezik, akkor kitagadott, kire fajtánk úgy fenekedik, amire halandó sose lenne képes.

Egyel több ok, hogy amilyen gyorsan csak lehet, híressé tegyem könyvvel és zenekarral Lestatot, a vámpírt. Meg kell találnom Louis-t. Beszél-nem kell vele. Az az igazság, hogy amikor elolvastam beszámolóját, vágyakozni kezdtem utána, romantikus illúzióira, még aljasságára is. Vágytam úrias rosszmájúsága, testi mivolta, csalárdan lágy hangja után.

Természetesen gyűlöltem a hazugságokért, amelyeket összehordott rólam, ám a szerelem jóval erősebb volt mint a gyűlölet. Ő osztotta meg velem a tizenkilencedik század sötét és regényes éveit, olyan társam volt, amilyen halandó sohasem lehet.

És vágytam rá, hogy megírjam neki az én történetemet, nem azért, mint-ha a rosszhiszemű *Interjúra* akartam volna riposztózni, hanem mert azt szerettem volna elmesélni, mit láttam és tanultam, mielőtt eljöttem volna hozzá; azt a történetet, amelyet korábban nem mondhattam el neki.

Most már egyébként sem számítanak a régi törvények.

Mindent meg akartam szegni. Nemcsak Louis-t, de minden démont, kit valaha ismertem és szerettem, meg akartam szólaltatni könyvemmel és zenémmel. Meg akartam találni az elvesztetteket, fel akartam ébreszteni azokat, kik hozzám hasonlóan alszanak.

Zsengék és öregek, gyönyörűek és gonoszak, örültek és szívtelenek – mind jönni fognak hozzám, ha megnézik ezeket a klipeket, és hallják ezt a zenét, ha látják a könyvet a boltok kirakatában, és tudni fogják, hol keressenek. Lestat leszek, a rock szupercsillaga. Gyertek csak San Franciscóba első fellépésemre! Ott leszek!

Ám volt még egy oka a kalandnak – még veszélyesebb, még élvezetesebb, még eszelősebb.

Louis meg fogja érteni. Nála is ez lehetett az interjú és minden vallo-mása mögött. Azt akartam, hogy a halandók *tudjanak* rólunk. Közhírré akartam tenni, úgy, ahogy elmondtam Alexnek, és Larrynek, Balhés Bébi-nek és Christine-nek, az én édes ügyvédemnek.

Nem számít, hogy nem hitték el. Nem számít, hogy művészkedésnek vélték. Az számít, hogy két évszázad rejtezése után megint láthatnak a halandók! Hangosan elmondtam a nevem. Elárultam, ki vagyok. Itt vagyok!

Ezzel máris messzebb mentem, mint Louis. Az ő meséjét minden furcsaságával egyetemben kitalálásnak tartják. Ugyanúgy nem nyugtalanítja a halandókat, mint a régi párizsi Vámpírszínház jelenetei, hol a pokolfajzatok úgy tettek, mintha színészek lennének, akik úgy tesznek, mintha pokolfajzatok lennének egy gázlángokkal megvilágított, távoli színpadon.

Én ki fogok lépni a kamerák elé a reflektorfénybe, kinyújtom jéghideg ujjaimat, és megérintek ezernyi forrón markoló kezét. Halálra rémítem őket, ha lehet; elbűvölöm, rávezetem őket az igazságra, ha tudom.

Képzeljék el, csak képzeljék el, hogy amikor egyre szaporodnak a tetemek, amikor a hozzám legközelebb állók kezdenek odafigyelni rá, mit sugdos nekik a gyanú – csak annyit képzeljének el, milyen az, amikor a művészet megszűnik művészet lenni, és valóság lesz belőle!

Azt akarom mondani, hogy ha tényleg elhiszik, ha valóban felfogják, hogy még mindig itt ólálkodik a földön az óvilági démon, a vámpír – ó, mily nagy és dicső háború veszi majd kezdetét akkor!

Tudni fognak rólunk, űzőbe vesznek bennünket, és úgy csatáznak velünk e villogó nagyvárosi vadonban, ahogy sose csatázott még legendák szörnyeivel az ember.

Hogyne imádnám már a gondolatát is! Hát nem megéri kockáztatni a legnagyobb veszélyt, a legcsúfosabb és leggyászosabb vereséget? Olyan élő leszek még a pusztulás pillanatában is, mint még soha!

Bár igazság szerint nem gondolom, hogy erre valaha is sor kerülne – mármint hogy a halandók higgyenek bennünk. Halandóktól én sose féltem.

Az a másik háború, az fog kirobbanni, amelyben vagy egyesülünk mi mind, vagy népem támad ellenem.

Ez az igazi indítéka Lestat-nak, a vámpírnak. Erre játszom én.

Bár az a másik bűbajos lehetőség, a kinyilatkoztatás és a katasztróféé... az lenne még csak az igazi pikáns csemege!

Otthagytam a sivár és komor Kanális utcát, és visszamentem szobámba a francia negyed ósdi szállodájának emeletén. Csendes volt és nagyon kedvemre való az ablak alatt elnyúló Vieux Carré, és a keskeny sikátorokban régi ismerőseim, a spanyol stílusú házak.

Levetítettem magamnak az óriás képernyőn annak a gyönyörű Visconti-filmnek, a *Halál Velencében*nek a videóját. Egyszer csak azt mondja az egyik színész, hogy a gonosz nélkülözhetetlen. Étek a lángésznek.

Ezt nem hiszem, ámbár szeretném, ha igaz lenne. Akkor lehetnék egyszerűen Lestat, a szörny, ugyebár. És én mindig olyan jó voltam szörnynek! Eh, hagyjuk...

Új lemezt csúsztottam a táska szövegszerkesztőbe, és elkezdtem írni életem történetét.

**Az ifjú
Lestat vámpír
tanulóévei
és kalandjai**

Első rész

Kelio ébredése

1

Huszonegy éves voltam azon a télen, amikor kilovagoltam, hogy megöljek egy farkasfalkát.

Ez apám auvergne-i birtokán történt, tíz-egynéhány évvel a nagy forradalom előtt.

A legcudarabb tél volt, amire emlékeztem; a farkasok el-elragadták a parasztjaink birkáit, sőt éjente a falu utcáin kóboroltak.

Keserű évek voltak azok nekem. Apám volt a márki, én pedig hetedik fia, a legifjabb a három közül, akik megélték a férfikort. Nem volt jusom se rangra, se földre. Nem volt semmi kilátásom. Gazdagabb családban talán a fiatalabb fiúk is reménykedhetnek valamiben, de mi rég feléltük a vagyonunkat. Idősebb fivérem, Augustin, minden javaink jogos örököse, rögtön az esküvő után nyakára hágott hitvese csekély hozományának.

Apám kastélya, birtoka és a közeli falu – ennyiből állt a világom. Pedig nyughatatlannak születtem – én voltam az álmodó, a haragvó, a háborgó. Nem akartam a tűz mellett üldögélve emlegetni régi háborúkat és a Napkirályt. Nem érdekelt a történelem.

Így hát abban az ósdi, sötét világban én lettem a vadász. Én hoztam a fácánt, a szarvast, a hegyi patakokból a pisztrángot – ami kellett és ami akadt – a család asztalára. Ez lett az életem, amit nem osztottam meg senkivel, és nagyon jó volt, hogy magamra vállaltam, mert voltak olyan évek, amikor enélkül akár éhen halhattunk volna.

Vadászni az ősi birtokon, ez persze nemesemberhez illő foglalatosság, amihez egyedül nekünk volt jogunk. Az én erdőmben a leggazdagabb polgár sem sütogethette a puskáját. Bár nem is kellett sütogetnie, hisz volt pénze.

Kétszer próbáltam megszökni ebből az életből, mindkétszer törött szárnyakkal hoztak vissza. De erről majd később szólok.